

[Hans Jacob Sørensen.]

bringe Balance paa den Finanslov, vi staar over for at skulle vedtage? Jeg tror, det maa føles som en Lettelse for den højtærede Finansminister, naar vi for vort Vedkommende nu siger til ham, at han ikke blot kan faa det forelagte Lovforslag gennemført, men han kan ogsaa faa det udvidet, saaledes at han bliver sparet for at komme af med de $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som han nu foreslaar at yde Tjenestemændene.

Og jeg tror, at det ikke blot er den højtærede Finansminister, som har Interesse i dette, men der sidder mange af hans tidligere Borgmesterkolleger og Kommunalraadsformænd rundt omkring i Landet, der inderligt ønsker, at Regeringen og Rigsdagen vil indtage dette Standpunkt, thi det er jo ganske givet, at hvis vi gennemfører den Lønforhøjelse, der her er Tale om, vil det automatisk bevirke, at Kommunerne maa gøre noget tilsvarende. Og er der Vanskeligheder i indtægtsmæssig Henseende og Vanskeligheder med Hensyn til at skaffe Skatterne til Staten, saa er Vanskelighederne jo endnu meget større i Kommunerne, hvor Skattetrykket er saa ganske overordentlig haardt, og hvor en Forhøjelse af de kommunale Tjenestemænds Løn vil gøre Trykket endnu haardere.

Jeg ønsker derfor, at dette Lovforslag bliver henvist til Lønningsudvalget, for at vi dér kan tales ved om Sagerne, faa et klart Udtryk for, hvordan Indtægtsforholdene ligger i Befolkningen, og hvordan man — det vil jeg gerne understrege — kan faa en mere rigtigt virkende Regulator sat ind i Tjenestemandsløven. Jeg tænker navnlig paa en Regulator, der ogsaa kan tage Hensyn til de særligt vanskelige Forhold, vi for Øjeblikket er inde under, thi den Prisstigning, som har forhøjet Udgiftstallet og Pristallet, er jo faktisk ikke Udtryk for, at de frie Erhverv i Landet har faaet en Indtægtsforøgelse; man kan tværtimod sige, at denne Prisstigning er kommet samtidig med, at Indtægterne er gaaet ned baade for Landbruget og for store Dele af Haandværket og Arbejderne. Jeg ønsker altsaa, vi kan faa Spørgsmaalet til Behandling i Lønningsudvalget, og at vi gennem Forhandlinger dér kan naa til at lette Finansministeren de Vanskeligheder, der følger af, at han skal skaffe Millionerne paa de mange Omraader.

Maa jeg saa til Slut sige, at Venstre har hele Tiden arbejdet ud fra den Opfattelse, at Tjenestemændenes Lønninger maatte svare til de Indtægtsforhold, den Befolkning har, som Tjenestemændene virker og arbej-

der iblandt. Det var ud fra den Forudsætning, vi gik med til at gennemføre Tjenestemandsløven af 1931. Og jeg fremhæver igen, hvad jeg sagde til at begynde med, at det er min afgjorte Opfattelse, at havde der været normale Tilstande i økonomisk og erhvervsmæssig Henseende, saa vilde den Tjenestemandsløve, der i sin Tid blev gennemført, have opfyldt dette Krav; men Tiderne har vist, og Forholdene har klart givet Udtryk derfor, at under saa unormale Tilstande som dem, vi er inde i, kan Løven ikke gøre det, for det vilde efter min Mening være urigtigt og urimeligt at give Tjenestemændene Lønforhøjelse paa et Tidspunkt, hvor vi har en hundredetusindtallig arbejdsløs Skare, en Bondestand, der arbejder under saa vanskelige økonomiske Forhold og saa ringe Indtægtsforhold, og en Arbejderstand, der er klar over, at den ikke kan faa Lønforhøjelser, og jeg er sikker paa, at det samme gælder Privatfunktionærerne. Det er ogsaa min Overbevisning, at hvis Rigsdagen i Dag og i denne Tid vil sige, at de økonomiske Forhold ikke tillader, at der gennemføres en Lønstigning for Tjenestemændene, saa vil langt det overvejende Tal af danske Tjenestemænd forstaa denne Opfattelse og tage den ad notam.

Parkov: Under de foreliggende økonomiske Forhold maa man sikkert anse Fremsettelsen af dette Lovforslag som en bydende Nødvendighed, idet der ikke har været nogen Mulighed for den højtærede Finansminister for at skaffe det Beløb, som skulde til, hvis ogsaa det andet Tillæg skulde udbetales. Men jeg tror heller ikke, at Tjenestemændene selv vilde have staaet sig ved at faa dette andet Tillæg. Hvis de havde faaet det, tror jeg, der hele Landet over vilde være rejst en Stemning mod Tjenestemændene, som de hverken i Øjeblikket eller senere i mindste Maade kunde være tjent med.

Den ærede foregaaende Taler nævnte, at man for nogle Aar siden havde faaet det Indtryk af Tjenestemændene, at de var rede til at dele Kaar med den øvrige Befolkning, og jeg tror, det samme gælder den Dag i Dag. Jeg tror, at naar Tjenestemændene i dette Øjeblik er paa det rene med, at det vilde være ganske utilraadeligt for dem selv og for deres egne Interesser at modsætte sig en Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag, saa er det netop et Udtryk for, at de, skønt de er en Stand inden for Befolkningen, ønsker med deres Stand, med deres Forhold i det hele taget, at være med i den hele Befolknings Vilkaar. Jeg kan